

разпнатия съ него Исуса, който съ своя животъ, пълнъ съ многочислени чудеса, напомнилъ му божествения Младенецъ — синътъ на чудната жена, що го спасила отъ смъртъ.

Страдащъ самъ, той спрѣлъ хуленето на своя разпнатъ другарь: „Или ти не се боишь отъ Бога! ние споредъ работитѣ си заслужихме, а Той нищо лошо не е сторилъ! И смирено като навелъ глава и като обърналъ погледа си къмъ Исуса, казалъ: „Помени ме, Господи, когато отидешъ въ твоео царство“.

И Господъ го простилъ, като видѣлъ неговото разкаяние въ минутитѣ на страшнитѣ кръстни стрададания: — „Истина ти казвамъ, сега ще бждешъ съ Мене въ рая“! — и по думитѣ на Господя, отворили се вратитѣ на рая зарадъ благоразумния разбойникъ; той влѣзълъ въ радостята на Господя своего, чието божествено лице се удостоилъ да види въ днитѣ на своето младенчество.

Прѣвелъ: **М.**

(Отъ „Църковенъ вѣстникъ“).

